

PÁL fia ATTILA*

Tiszta víz, fehér kenyér

A kezdet

„Ismét pokoli hőség van”. Izzadságban fürödve ébredt a bérelt faházban Barát Attila erre a gondolatra. Lassan kikászálódott ágyából cigarettát kotort elő, majd instant kávét ivott. Gondolatai fáradtan követték egymást: vajon mit akarhat tőle tizenöt éve nem látott nagyapja? Miért hívta ide a Balaton északi partjára, ahol csak kövek vannak az erdőkben?

Lassan magához tért a forró italtól és az erős torokkaparó füsttől. Lezuhanyozott, majd beült jól bevált Ladájába, és elindult Badacsony felé. Megkereste a falu szélén a kőkerítés mögé rejtett alacsony parasztházat. Az ajtón sokáig kopogott, szolongatta nagyapját, de nem válaszolt senki. Mikor belépett azonnal érezte, hogy valami nincs rendben. A kicsiny sötét szobában nagyapja élettelen testét pillantotta meg. Arca békés volt, a hátán feküdt ágyában, mellkasán összekulcsolt kézzel, kezében olvasó.

Attila nem volt vallásos, neveltetése nem ebben az irányban vezérelte. Mivel nem tudott imádkozni, így azt mormolta el ami eszébe jutott. Intézkedett, orvost hívott, majd kérte a jegyzőt, hogy rendelkezzen a ház és a holttest sorsáról. A jegyző Veszprémbe küldte egy ügyvédhez, akihez nagyapját munkaviszony fűzte.

Dr. Kelemen József egy lezárt borítékot adott át Attilának, majd kérte, hogy jelenjen meg a végrendelet felolvasásán, amelyre az időpontot csak 4 nap múlva tudta vállalni a közjegyző. Attila visszatért nagyapja otthonába, de nem volt képes a házba menni, valami zavarta. Első gondolata az volt, hogy halott nagyapja miatt nem képes bemenni a házba. Talán a halott lelke zavarta, vagy talán az erő, amit magában hordozott a lélek. Félt is, de vonzotta is az öreg ház. Eszébe ötlött a levél. Leült hát az udvarban a szőlőlugas alá egy tuskóra, a kerek kőből készült asztal mellé, felbontotta

a borítékot és olvasni kezdett:

Attila, egyetlen unokám!

Biztosan nem érted, hogy miért kerestelek meg 15 évnyi hallgatás után. Most léptél abba a korba, amikor benőtt a fejed lágya. 30 éves vagy, most kell az örökömbé lépned, ha ez számodra is fontos. Ha nem fontos számodra, akkor ne tégy semmit, csupán a temetéssel kapcsolatos kérésemet teljesítsd.

Azt szeretném, ha az udvarban, a nagy diófa árnyékában, a kőlapokkal fedett, előre kiásott sírba helyeztetek örök nyugalomra. A sír alján találtak egy kő koporsót, ebbe helyeztetek a testem, ne változtassatok semmin, ne tegyetek párnát, vagy lepedőt a koporsómba, és leplet sem szeretnék. Öltöztess abba az egyszerű szürke kámzsába,¹ amelyet a szobámban találsz kikészítve. Ne tegyetek keresztet, vagy hasonló kegytárgyat síromba, vagy sírom fölé, csupán azt a mellkeresztet szeretném, ami a kámzsámra van készítve. A temetésem legyen jelen egy katolikus pap aki eltemet, a Római Katolikus rend szerint. Légy te is jelen, és a szertartás közben kérd a Boldogasszonyt, hogy fogadja magához a földbe a testemet.

Kérlek teljesítsd a kérésem, hogy nyugodtan pihenhessek. Ha az örökségem érdekel, akkor fogadd el az alábbi tanácsomat, és megleden a legnagyobb kincset, amit valaha is remélhetsz. Nem arany vagy drágakő kincs, hanem az a tudás, ami a világot irányítja, amivel megértheted a világ működését. Ez is olyan kincs, mint a többi: nem leszel tőle boldog, sőt több szorongást, félelmet és szomorúságot fogsz kapni tőle mint azt valaha is képzelted volna, de felgyullad lelkedben a tűz, mely a remény tüze. Ez fog téged életed során és munkádban segíteni. Ha belefogsz, nincs visszaút, így csak akkor olvasd tovább, ha bele akarsz mélyedni.

*Detrich Attila

¹ A korai Pálos barátok szürke kámzsát viseltek (szerk.)

Menj ki az erdőbe, és kövesd a szíved útját. Ne viselj feszületet magadon, sőt láncot sem a nyakadban. Élelmet és vizet vígy magaddal, másra nem lesz szükséged. Lehet, hogy napokig fogsz engedni az erdő és a természet hívásának, de amíg ezt nem tetted meg, addig nem veheted magadhoz a következő levelemet.

Sok szertettel:

Barát Pál

Badacsony 2003. június 16.

A levél felkavarta amúgy is kavargó érzelmeit, de tudta, meg kell tennie, amit nagyapja kíván tőle.

A temetés úgy történt, ahogy nagyapja kérte. Ettől erőre kapott, úgy érezte, mintha ismerné a világ titkait, az emberiségnek tett volna hatalmas szolgálatot. Az eufórikus érzés belekergette abba a kivrándulásba, amelytől sokat vagy semmit sem remélt. Felszerelkezett, elindult hát ásóval, iránytűvel, térképpel, mint aki nem bízik saját lelkében.

Beavatás

Az erdő nem fogadta be, nem szólt hozzá, de megbüntette. Fizikailag büntette meg, fájdalmat okozott neki, de valami mégis visszahívta oda, ahol elesett, és megütötte mellkasát, hátát. Nem értett semmit, de az erdő vonzotta. Visszatért üres kézzel. Az erdő befogadta, beszélt hozzá. Megmutatta önmagát, az ősi viszonyokat, az életet és a halált. Elindult hát az őstudás felé vezető rögzös ösvényen.

Visszatérve nagyapja házába megérezte a keserű érzést, amit a tudásszomj és a félelem okozott lelkében. Mintha eddig ott sem lett volna megkapta a következő üzenetet, és sorban elvégezte a nagyapja által ráruházott feladatokat. Az utolsó a hetedik levélben olyan üzenetet olvasott, melytől megfordult vele a világ:

Ha eddig eljutottál, akkor már hinned kell. Ha mégsem hiszel akkor komoly baj van, de ezen is tudok segíteni. Bontsd fel a síromat, nyisd fel a koporsómat, és helyezd el testemet abba a barlangba, amely a ház alatt húzódik. Bejáratát úgy találod meg, ha felbontod a szobám padlóját, az

alatta talált kőlapot felnyitod. A barlang mélyén találsz több halottat, helyezz el engem is közéjük. A Kelet felé nyíló járatban találsz egy kő szarkofágot. Hajtsd fel a tetefjét, feküdj bele, majd zárd magadra. Úgy kell intézned, hogy a szomszédok ne keressenek, ne zavarjanak meg az utolsó beavatás közben. Ha kész vagy az utolsó beavatással, akkor már nem lesz rám szükséged, magadtól is tudni fogod, hogy mi a dolgod.

Attila megtette, amit nagyapja kért tőle. Meglepetésére a 3 éve eltemetett nagyapja teste teljesen romlatlan volt, olyan mintha csak tegnap zárták volna rá a koporsó fedeleit. A barlangban még öt szerzetes holttestére bukkant, szintén teljesen romlatlan állapotban. Ami azonnal feltűnt számára, hogy a barlangban meleg van, szinte forróság. Semmiféle élet nyoma sem látszott, sem pókok, sem férgek, de még csak por sem volt. A keleti járatban még sokkal melegebb volt, a forróság szinte tapinthatóvá vált. Mindenféle világítás nélkül mégis csak fény derengett a teremben, pedig a nap nem süthetett be. Körülnézve a terem szabályos kör alakú volt. Szabályos tízszög sarkainak megfelelően tíz kis ablak volt vágva a falakba, középen pedig egy szarkofág állott. Az ablakokban kőből faragott ősi jelképek álltak mindegyikben egy-egy. Az elsőben a tűz, a másodikban a víz, a harmadikban a föld, a negyedikben a levegő, az ötödikben pedig az élet jele volt. Színükben is megmutatkozott a jelkép, vörös, kék, sárga, fehér és zöld szín. A szarkofág, mely olyan kőből készült, melyet még soha nem látott, meghatározhatatlan színű volt. Ez jelképezte a megfoghatatlant, az Isteni erőt. Mikor magára zárta a tetőt, eltűnt számára a külvilág, kivonult térből és időből. Mikor 3 nap múlva kiszállt a szarkofágból, táncolni és énekelni kezdett, és nem tudta befejezni napokon át.

Nagyapja kérését teljesítette végigment a beavatás minden fokozatán. Meg is kapta első feladatát a sűrke ruhás barátoktól, akik a túlvilágról üzentek neki.

Szerezd vissza az ősi kincseinket, hogy népünk lelkét újra felemelhesd. Nincsenek segítőd, te vagy az utolsó beavatott. Mi segítünk neked a másik oldalról, de figyelned kell ránk is.

Kutatni kezdett azok után az iratok, és könyvek után, melyek még Szent István előtt készültek, vagy az őstudás hordozói, mint titkos iratokat készítettek el.

A harc megkezdődik

A barátok nem küldtek üzenetet, hallgattak. Talán egy szent helyen sikerül újra kapcsolatot teremteni, talán ellátogathatók egy olyan helyre, ahová régen vágyok. Budapest, Ferihegy, Santiago de Compostella. Előkészített mindent gondosan az utazáshoz. Beült reggel Ladájába, csomagjaival együtt. Az autó megmakacsolta magát, nem volt hajlandó elindulni. Fél órás ügyeskedés után mégiscsak nekivághatott útjának. A Balaton keleti végénél megcélozta az autópályát, száguldott az öreg járgány Budapest felé. Hirtelen csattanás, az autó kacsázik az úton, majd nagy nehezen megáll a leálló sávban. Durrdefekt, a bal első keréken. Szerencséje volt, hogy ilyen sebességnél meg tudta fogni az autót. A kerékcseréje sem ment simán, a rozsdás emelő inkább csak csikorgott és nyögött, feladatát nehezen végezte. Újabb fél órás küzdelem után továbbgördült célja felé.

Még nem hitt igazán, nem értette, hogy jeleket kapott. Nem jár jó úton. A következő meglepetés már a körgyűrűn érte, ahol az autó egyszerűen leállt. A „sárga angyal” kicserélte a kommutátort. Folytathatta útját végzete felé. A baleset, mely miatt újabb várakozás elé állította, már nem lepte meg. Még mindig nem értette, hogy nem jó irányba halad. A repülőt lekéste. A kilenc órás várakozás sem szegte kedvét, bevásárolt néhány képes lapot, napilapot, és a váróban olvasgatni kezdett.

A szemben levő széksoron egy idős Úr üldögélt, napilappal a kezében, kopott zakóban, kopott nadrágban és cipőben. Mégis szinte sugárzott belőle a fenségesség, valami felsőbb rendű, magasabb szintű létezés. Mintha nem ebben a világban élne, itt csak pillanatokra jelenne meg. Észrevette Attila olvasóját, melyen kettős kereszt volt, egyszerű feszület helyett. Igazából nem valódi kettős kereszt, hanem két feszület egymás felett, egy karikával összefűzve. Meglepetődött, de nem mutatta ki meglepetését. Elővette saját szintén két feszülettel díszített olvasóját, úgy, hogy szemben ülő szom-

szédja jól lássa. Attila ügyet sem vetett rá, észre sem vette.

A kapcsolatot valahogy meg szeretne volna teremteni az idős Úr, így odasétált Attilához, és kért tőle egy már kiolvasott képeslapot. Közben ügyesen olvasóját elejtette, majd várta a hatást. Attila felvette a földről, megnézte, zsebéhez kapott. Csak bámult, és kezdte érteni a késést. Itt van valaki, akivel találkoznia kellett. Felállt, és bemutatkozott:

- Barát Attila vagyok, Badacsonyból. - az öreg kézfogása határozott volt, de nem durva. Bizalmat ébresztően erős, barátkozó.

- Benedek fia Jakab, Nagyvázsönyből. A mi körinkben fontos, hogy ki kinek a fia, és honnan jött. A vezetéknev nem olyan fontos, mint ahogy nem fontos a biológiai apa sem. A beavató apa a fontos, aki az utat megmutatta.

- Pál fia Attila vagyok Badacsonyból. Soha nem gondoltam, hogy valaha is találkozom valakivel, aki hozzám hasonló. Nagyon örülök, és nagyon remélem, sikerül valamiféle eszmecsere-t lefolytatnunk.

- Sajnos sem az idő, sem a hely nem alkalmas az elmélkedésre. Örülök, hogy fiatalok is soraink közé kerülnek újra. Óvakodj azoktól, akik fekete kámzsában az általuk ősinék vélt keresztény hitet terjesztik, és védelmezik. Ha újra találkozni akarsz velem, üzenj a barátokkal, akik a másik oldalról segítenek.

- Már nem szóltak hozzám régóta, mintha nem is lennének nekik már fontos. Vajon mit követhetem el?

- Menj el Nagyszakácsiba, és keresd meg Eszter nénit. A faluban mindenki ismeri, de ha nem boldogulnál, most özvegy Lukács Mihálynénak hívják. Ő segít rajtad, meg fogja tudni mondani, hogy mit követtél el, vagy mit nem tettél meg.

Szoros baráti ölelés után az idős Úr lassan eltávolodott a mosdók irányába. Attila szeme sarkából látta, amint két férfi utána fordul, de egy repülőtéri forgatagban ez nem tűnt fel.

Összeszedte holmiját, újabb úti cél felé vette az irányt. Nagyszakácsi - valahol Somogy közepe táján van. Autójában a térképet fürkészve megtalálta a falut, és megtervezte útvonalát. Az öreg motor

nagyot nyögött, mint egy segélykiáltást hallatva, mikor fuldokolva elindult. Most meg mi a baj? Semmi. Az autó felvette a fordulatot, majd mintha megtáltosodott volna suhant Dél-Nyugat felé utasával.

Az autópályán bekapcsolta a rádiót, ahol éppen híreket mondtak:

„- Szerencsétlen baleset történt a Ferihegy repülőtér mosdójában. Egy 87 éves Úr olyan szerencsétlenül húzta le a WC-t, hogy a víztartály leszakadt a falról, és agyonütötte. H. Jakab halála olyan bizarr, hogy akár krimibe is illene. A repülőtéri biztonságiak szóvivője elmondta, hogy, a tartály az előírásoknak megfelelően volt felszerelve, így a későbbi rendőrségi vizsgálat fog pontos magyarázatot adni a történetekre.”

A szerencsétlen autó kacsázni kezdett az úton ahogy Attila agyában felvillant a Jakabot követő két fekete öltönyös alak. Rövidesen egy pihenőhöz ért, ahol megállt. Hányt, sírt, majd imába fogott. Mibe keveredett? Ez lesz az Ő sorsa is? A félelem felkúszott a gyomrából a torkáig. A mosdóba ment, hogy rendbe szedje magát.

Siess - hallotta a lelkével - folytasd utad mielőbb. Az időd fogy.

Ismét itt vannak. Segítsetek - gondolta, kérlelte a szürke ruhás barátokat. Az autó, mint zabolátlan táltos paripa száguldott korát, és képességeit meghazudoló sebességgel. Falta a kilométereket, így csakhamar a Balaton partra érkezett. A Balatonboglár - Lengyel-tóti lehajtó előtt néhány száz méterrel egy fekete színű, fekete ablakos hatalmas BMW érkezett a háta mögé. Agresszívan dudált, a kerekeit csikorgatta, majd mintha uralmát veszítette volna a sofőr egy pillanatra meglökte hátulról a sokkal kisebb Ladát. A Szamara Attilával a fedélzetén megbillent, de csakhamar visszanyerte uralmát a gép fölött, és folytatta útját. A BMW veszetül dudált, villogott, és mindegyre a leálló sáv felé indexelt. Mintha nem is értené miről van szó, Attila tovább hajtott. Szíve a torkában dobogott, szeme előtt Jakab képe, félelme már szinte eszét vette. Csak néhány másodperc - ennyi telt el az ütközés óta, de mintha megállt volna az idő. Hir-

telen ötlettel a Szamara lehajtott a pályáról Boglár felé. A BMW nem tudta követni, így tovaszáguldott. Attila lehajtott a régi hetesre, majd Ordacsehinél vissza az autópályára. Tudták, valahonnan tudták, hogy vissza fog térni a pályára. A Lada tükrében hamarosan megjelent a fekete BMW. A rémület torkon ragadta Attilát. Most hogyan meneküljön el? A legjobb lehetőségét elpuskázta. Szinte sírva könyörgött a barátoknak, hogy segítsenek rajta.

Tövíg nyomta a gázt. A nem megszokott megerősítéstől rázkódott az egész autó. Ide-oda cikázott a teherautók között, de üldözőjétől nem szabadulhattott. Az idő itt nagy segítség, észvesztő tempójával eljutott az utolsó lehajtóig, ahol gumicsikorgatás mellett hagyta el az autópályát. Marcali felé vette az irányt, szerencséjére az utolsó még a pályán megtett manővere során bevágott egy kamion elé, ami feltartóztatta üldözőjét a szűk lehajtón. Mindjárt Kéthelyre érek - gondolta a tükröt bámulva. Mi lesz, ha megelőzik a kamiont?

Porfelhő jobbról, az út mellett. Egy földút! Ez az! Ilyen útra úgy sem mernek bejönni a hatalmas lapos hasú BMW-vel. Ha mégis, itt már Én leszek előnyben.

Beváltott a Balatonújlaki szőlőhegybe, majd néhány méter után megállt a keskeny erdősávba hajtván, és az utat kémlelte. Rövidesen észveszejtő sebességgel húzott a hatalmas cirkáló az aszfalton. Kiszállt, majd imádkozott, és hálát adott az Úrnak, és a segítőknek, hogy nem veszejtették el.

Az aszály miatt hatalmas port vert fel autójával, de nem bánta, újra szabadnak érezte magát. Nem mert visszatérni a főútra, így végighaladt a Marcali háton, egészen a Kanizsai dombig, ahol rátért a Nagyszakácsi felé vezető útra. Szinte csak kocogott korábbi tempójához képest, bár a földút után üdítő száguldásnak tűnt az autózás. Szócsénybe érve meglátta a BMW-t az út szelén. A gázba taposott, az autó a sok megpróbáltatástól hörögve lódult neki. Elszáguldott mellettük, de rájuk sem mert nézni. A tükörből látta, hogy a cirkáló utána indul. Elérte a Nagyszakácsi elágazót, de nem mert ráfordulni, féltette Eszter nénit. Menekült, de a rossz kanyargós úton a kisebb Ladával köny-

nyebb dolga volt. Vésén Böhönye felé fordult, majd észvesztő sebességgel száguldott a 61-es úton. Láta a tükörben, hogy a jobb minőségű úton csökken a két autó közötti távolság. A géptelepről sorban kanyarodtak elé a traktorok. Segítetek – kiáltotta, és halált megvető bátorsággal kezdett cikázni a traktorok között. A BMW követte, de elvétette az egyik gépet. Csattanás, roncsok repülnek mindenfelé. A Lada tovább hajt, de már nyugodtabb tempóban. Attila a volán mögött imát mond üldözői lelki üdvéért és azért a szerencsétlen traktor sofőrért is, aki csupán rosszkor volt rossz helyen.

Mire a 68-ason visszaért a Nagyszakácsi elágazóhoz már beesteledett. Nem illik ilyen időben beállítani ismeretlenül - gondolta - valahol megalyszom, és reggel felkeresem Eszter nénit. Marcaliban bevásárolt, aztán a Kék Hold szállodában szobát vett ki. A parkolóban nem látott csak egy-két nem feltűnő autót. A portástól hét órára kért ébresztőt. Az ágyba fekve szinte elájult a nap kimerítő eseményei után. Reggel összeszedte holmiját, nekivágott a most már veszélytelennek tűnő, rövid útnak.

Tapsonyba érve aztán hatalmas meglepetés várta: a BMW. Mintha a tegnapi ikertestvére lett volna. Beváltott a hegybe, és földúton keresztül eljutott Nagyszakácsiba. Az autót nem hozta be a faluba, gyalogszerrel több eséllyel indulhatott Eszter néni keresésére.

A falu közepén a Barátok Presszó hívogatta. A név önmagáért beszél, ide be kell menni. A külsőleg kellemes hely belülről már nem volt kellemes. Szomorúan vette tudomásul, hogy Eszter néniről itt még csak nem is hallottak. Szemben vele egy italbolt volt minden különösebb elnevezés nélkül, csak számozva, mint a régi ÁFÉSZ egységek. Itt már barátságosan fogadták, és útba is igazították, de mielőtt távozott felhívták figyelmét a jól működő polgárőrségre.

Óvatosan többször hátranézve osont el Eszter néni házáig. A ház a falun kívül az erdő szélén állt. Stílusában a 60-as éveket tükrözte, elhanyagolt, omladozó vakolat, betört ablak, itt-ott bedőlő kerítés. A látvány lehangoló. Az udvaron embernél maga-

sabb gaz, bodza, és folyondár szövedéke. Látszik, hogy valakik elkezdtek dolgozni, hátulról, a nyugati földút felől a növényzet már lassan levágásra került. Itt-ott már kilátszanak a valaha szép rózsabokrok a gazból. Az odakészített építőanyag a ház felújítására is következtetni enged.

Alacsony, vékony talán 40 kilós idős hölgy fogadta. Az elaggott, ráncos testben parázs fürkésző tekintet. Mozgása, szelleme, hihetetlen friss és fürgé.

- Pál fia Attila vagyok Badacsonyból. Benedek fia Jakab küldött.

- Isten nyugosztalja szegény Jakabot. Eszter néni vagyok. Beavatást nem olyan formában nyertem mint Te fiam, Én a női beavatáson vettem részt. Beavatóm Magdolna volt, így ha tartanám magam a Ti hagyományaitokhoz nevem Mária lánya Eszter volna. Én viszont csak Eszter néni maradtam. Már vártalak. A szürke ruhás testvérek már üzentek, hogy jössz, mert, neked hiába kiabálnak, Te befogod a füled. Most is itt állnak mellettünk, de még nem szólnak, várják, hogy rájuk kerüljön a sor. Körülöttem, mint sok hangszóró ott állnak mindig, de Te csak akkor veszed észre őket, ha már kitörök a kezed, lábad. Még nem hiszel teljesen, még nem tudsz a lelkedre figyelni, csak egy pillanatban. Hallgass és figyelj!

- Nem hallok tőlük semmit, itt állok egyedül, pedig megígérték, hogy segítenek. Miért nem hallom őket?

- Mert nem engeded, hogy segítsenek! Te vagy a hibás abban, hogy elhagytak! Vedd le a nyakadból az ostoba láncot, az ostoba feszülettel!

- Már hallom Őket!

Tetted olyan vétek melyet nem bocsáthatunk meg! Meg kell mentened egy lelket, hogy a tiédet ne öljük meg. 40 napot kapsz arra, hogy megmentsd a lelkét valakinek, akiben valaha megbíztál de elárult téged. Ha nem sikerült, lelkedet úgy zárjuk el előled, hogy élőhalott lelketlenné fogsz válni. Megtagadtad az Istent, a Boldogasszonyt és minket is. Eredj hát és végezd a dolgod!

- Fiam keresd meg a menyasszonyod, akinek nem bocsátottál meg az árulásáért, és a megaláztatásért, amit tőle elszenvedtél. Ő most nagyon magá-

nyos. Ha sikerrel jársz térj vissza ide és a további feladataidat is megtudhatod. Te vagy a kiválasztott, aki lelket ad a prófétáknak, akik a Magyar népet tanítják majd. A Magyar nem egy egyszerű nép, hanem a lélek, a természet ismerője, egy olyan magas szellemi és lelki minőség, melyet nem nagyon tudnak a tudatlan nyugati civilizációban elképzelni.

- Kevesen vagyunk akik egyáltalán értik, hogy miről beszélsz. Hiába áll ki sok próféta, nem lesz már anyagba süllyedt népünkől elég aki értené. Hát miért harcoljak Én, ha nem győzhetünk soha?

- Ha nem harcolunk a világ elvész. A kifosztott Föld, a kiirtott természet, az élet és a lélek semmibe vétele Isten haragját vonja maga után. Az ember 2000 éve megölte Istent. Megölte fiát egy lándzsával, majd megölte magát Istent is azzal, hogy elvette teremtményei és közte a kapcsolatot. Ha mi sem leszünk, nem lesz senki, aki még élte-ti, aki még kapcsolatban marad Istennel, akkor végleg meghal, vagy művét újragondolja. Elküldi a földre a vízözönt, a jégkorszakot, vagy Nibirut. Az élet eltűnik, a Föld felépül sebeiből, melyeket mi ejtettünk rajta, és akkor újra életet küld rá Isten.

- Mi az a Nibiru? Még soha nem hallottam róla.

- Nibiru egy a holdnál kicsit nagyobb bolygó, mely 40000 évenként megközelíti a földet. Ha Isten kapcsolatban van velünk, akkor elsuhan a föld mellett, ha nincs, ha elvesztette a kapcsolatot, akkor megtisztítja a földet. Robbanás, tűzvész és a végén özönvíz.

- Köszönöm néked a segítséged, ha munkám elvégeztem, visszatérek.

- Isten kísérjen utadon, és vigyázza a lépteidet.

Nem vagy egyedül

Hazafelé Badacsonyba már nem történt semmi útján. A neheze csak most következett: megkeresni Makai Anitát, a volt menyasszonyát. Mobiltelefonjából még nem törölte ki a számot, de mielőtt felhívta volna megivott egy nagy pohár szürkebarátot. A hegy leve bátorságot öntött a szívébe: tárcsázott. Két kicsengés, három...

- Szia Attila!

- Szia Anita! - még nem törölte a számot - a gondolat örömet okozott neki, de szíve még mindig a

torkában kalapált.

- Örülök, hogy felhívtál, remélem, hogy nem csak valami véletlen félretárcsázás miatt történt a dolog.

- Nem a telefon szándékos volt. Találkozni szeretnék veled, talán nosztalgiából, talán mert jó lenne valamit kezdenünk egymással.

- Nem bánom, Én nyitott vagyok mindenre. Ma csütörtök van, holnap még dolgozom, de aztán két hét szabi jön. Erre a két hétre tervezhetsz velem.

- Örököltem egy házat Badacsonyban, nem bánám, ha mielőbb le tudnál jönni.

- Boldogan, péntek este ott vagyok, csak írd meg a címet sms-ben.

- Várlak.

Újabb pohár bor. A kezdetek sikeresek, de a neheze csak most következik. Megmenteni valakinek a lelkét, akit nem is ismerünk, és erre már csak 39 nap van, de mire megérkezik már csak 38 lesz. Nehéz, gondterhelt lélekkel, és szellemmel kezdett neki a nagytakarításnak. Péntek este a lugasban várakozott, percenként kifutott a kapuba. Egyik cigaretta a másik után, tervek gondolatok cikáztak a fejében. Este hét körül Suzuki fékezett a ház előtt. Attila reménykedve nézett az autóra. Leparkolt, majd kiszállt Anita - milyen szép - vilant át Attila agyán. Kaput nyitott, a lány belépett, de nem tudták mit szóljanak egymáshoz, csak egy puszi, majd még egy végül egy csók lett a köszönéből. Betessékelt a lányt, megmutatta a házat, aztán leültek a lugasban borozni. Sok mesélnivalójuk akadt az elmúlt négy év történéseiből. Elindult valami, ami kettejük között a teljes megbocsátáshoz, egy régi-új kapcsolathoz vezetett. A testi és a szellemi kapcsolat azonnal kiépült kettejük között, már csak a lélekkel kellett kezdeni valamit.

Attila még nem értette, de azzal, hogy teljesen megbocsátott a lánynak és a lány is neki azokat, amiket szakításkor a fejéhez vágott, már meg is tisztították egymás lelkét. Egy hetükbe került mire mindezt megértették. A lány autójával indultak útnak Eszter nénihez, hátha azt nem szúrják ki az üldözők.

Az eseménytelen utazás végén a házhoz érkeztek. A hely megváltozott, a növényzetet a bozótot fel-

váltották a dísznövények, melyek eddig a folyondár alatt lapultak. A ház ugyanolyan kopott volt, mint azelőtt, az építőanyagok eltűntek. Az ajtón papírszalag, rajta a jegyző pecsétjei. Attila megjött, szinte lélekszakadva rohantak a kocsmába, hogy megtudják mi történt. A falu népe szomorúan mondta el, hogy Eszter néni rablógyilkosság áldozata lett, mindössze 6000 Ft-ért ölte meg egy nyomorult gazember. A nyomozók két nap alatt elfogták, és azonnal be is csukták, de ez mit sem segít Eszter nénin, akinek egy baltával zúzták be a koponyáját.

Attila teljesen összetörve, hallgatagon ült a hazafelé vezető úton. Most mit tegyen? Megtette a dolgát vagy sem? Mi a következő feladat? Észre sem vette, amikor Keszthely előtt mögójük állt egy fekete BMW. A lánynak feltűnt, hogy követik őket, de nem tulajdonított neki komolyabb jelentőséget, és nem is akarta felzaklatni amúgy is hallgatag vőlegényét. Átérve Keszthelyen megfordult egy parkolóban, majd visszament a város túlsó végére. Ekkor már tudta: bajban vannak, a cirkáló rájuk vadászik. Kirúgta a gázpedált és eszelős száguldozásba kezdett a városban. Rövid kergetőzés után lerázta ellenfelét. Attila ebből mit sem vett észre.

Innen már csak egy rövid túra volt hátra Badacsonyig, megérkezésük zökkenőmentes volt. Attila nem állta meg elmondta történetét töviről-hegyire Anitának, aki itta minden szavát. A végére érve megcsappant a palackban a szürkebarát, Anita fejében azonban gondolatok születtek, melyek vilámként cikáztak. Egy rendőrtiszt akkor is keresi az összesküvést, ha az nem létezik, de most látta, hogy valami nagyon komoly dologról van szó. Attila ezzel szemben megkönnyebbülést érzett, mert elmondhatta valakinek titkát, emellett viszont óriási ürességet, elhagyatottságot és kiszolgáltatottságot. A törvény melyet még beavatása előtt mélyen bevésték tudatába:

„Aki illetéktelennek elárulja a titkot, annak lelke örök időkre szürke ködbe vész, testét és szellemét pedig titkos féreg járja át. Így bűnhődik aki megszegi a táltosok ősi törvényét lelketlen élőhalottként szenvedve végzi be életét.”

A törvény most ott keringett tudatában, lassan

érezte, hogy ereje elfogy, teste elgyöngül, szelleme tompul, lelke pedig mélyen hallgat. Be kell avatnom, vagy avattatnom Anitát, így van esélyem arra, hogy tovább élhessek.

Az egyetlen nyom ami még maradt, Jakab. A temetésén bizonyosan lesznek rendbéli társai, akik majd segítik útján, megmondják, hogy szörnyű hibája után mit kell tennie. A rá rótt feladatot nem kezdte meg, nem is értette, de már élet-halál harcot vívott a fekete BMW-k utasaival, a szürke ruhás barátokkal, és saját szükségletei miatti hibáival.

Lesétáltak a mólóra, hírlapárust keresve, ahol meg is találták a gátszjelentést egy megyei lapban. A temetésig még hat napjuk volt, ezt valahogy lelket erősítve, testet, szellemet szinten tartva akarta eltölteni. Visszatérve a házba megkérte Anitát, hogy bármi is történjen, ne menjen utána a szoba alatti barlangba. Ha nem jönne elő három nap múlva, azaz a hetvenkét óra után várjon még egyet, és ha akkor sem kerülne elő, ne nyúljon semmihez, felejtse el mindent, és meneküljön vissza régi életébe.

A barlangban

A falak meleget és fényt sugároztak, szinte izzotak, mikor újra lement a barlangba. A szarkofágba feküdt, és várta, hogy lelkét az Úr maga elé rendelje, és ítélkezzen fölötte. Mikor átadta magát annak a furcsa bódult állapotnak, amiben nagyon könnyűnek érezte magát, lelke kiemelkedett testéből, és látta magát feküdni a szarkofágban. Nem jött senki, nem hívta az Úr magához. Nem értett semmit, de úgy érezte, fel kell mennie megnézni mit csinál a lány.

A kertben a lugas alatt egy napozóágyon feküdt, és szinte gyermeki nyugalommal szendergett. Milyen édes, bájos, mennyire megkapó ez a nyugalom. A kapu felől egy kavics csikordulása hallatszott. A lány szeme kinyílt, de mintha tekintete ködös lenne, félálomszerű mozdulattal lassan fordította fejét az utca felé. Résnyire nyitott szemével látta amint két fekete öltönyös, fekete inges, fekete nyakkendőös férfi lopakodik óvatosan a ház bejárata felé. Attila rémülten figyelt, szüksége lett

volna testére, hogy segíthessen a lánynak. Tehetetlenül nézte, hogy mi történik, de nem tehetett semmit.

A lány óvatosan a dereka alá nyúlt, majd előhúzott egy hatalmas parabellum pisztolyt. A fegyver a szolgálati fegyvere volt, mégsem volt hajlandó még szabadsága alatt sem megválni tőle. Most áldotta az eszét, hogy magával hozta ezt a kézi ágyút. Közben a két fekete ruhás férfi a bejárathoz érkezett, Anitát észre sem véve lopóztak be a házba. A lány agyán átvillant a gondolat - mi van ha tudnak a barlangról, és megölik öntudatlan kedvesét - hangtalanul pattant fel. Ügyelve az ablakokra, a bejárathoz osont. A két öltönyös pillanatok alatt felmérte, hogy nincs itthon senki, hiszen egy konyha, és mindössze két szoba volt a házban. Mire a lány az ajtó mellé ért, egyikük már kifelé tartott figyelni, hátha közben valaki hazaérkezik. Ahogy kilépett a kapu felé indult, a szobából pedig hallatszott a kutató zaja. A lány egy öklömnyi bazalttal dobta tarkón, hogy a férfi azonnal eszméletét veszítette. A zuhanás zaja behallatszott, és sietős léptek hallatszottak bentről. Készenlétbe a fegyvert, ahogy az iskolán tanították kis felület, Én lássam meg először, a meglepetést ki kell használni. A gondolatok, az unásig gyakorolt szituációs gyakorlatok, most jól jöttek. Az öltönyöst nem tanították meg ilyen jól, kilépve a társa felé lépett, mire megértette mi történt, tarkóján nagyot csattant a parabellum agya.

Attilát ellenállhatatlan erő húzta teste felé. Boldogan repült vissza, de meglepetés érte a barlangba érve: két sűrű ruhás barát várta lelkét, megragadták, szemét lefogták. Repült velük engedve az erőszaknak, míg hűs szellő érintette arcát. Szemét kinyithatta, de mikor megtette, azt kívánta bár soha ne tette volna. Egy kőkör közepén állt. A kőkör nem Stonehenge méretű volt, hanem egy egyszerű huszonöt-harminc centi átmérőjű kerek kövekből álló kb. négy méter átmérőjű kör volt. Majdnem a közepére vonszolták, ahol térdre eresztették, így várakozva egy lapos kő előtt. Körben tíz kő helyezkedett el, mindegyik mögött egy sűrű ruhás Pálos szerzetes állt szemére eresztett csuklyával, lehajtott fejjel. A lapos szikla felett egy fény tengely jelent meg, mely oszlop volt az ég felé, de lefelé a föld alá is lehatolt. A fényoszlop

alsó feléből és a felső feléből is egy csillag jelent meg, melyek mielőtt összeérték volna megálltak. A hangok nem tudni honnan jöttek, ha egyáltalán hangok voltak, mert ezek inkább csak érzések, lelki üzenetekként jelentek meg:

„- Vétkeztél fiam ősi törvényünk ellen. Tetted nem magyarázható, csak testi gyengeséggel, vagy szellemi magánnyal, Saját életed nagyon fontos, hiszen te vagy a kiválasztott, aki az Ország tanítójának lelkét ápolni vagy hivatva. Szükségünk van rád, de nem vagy pótolhatatlan. Azok akik életüket áldozták a rendért, az őstudásért, és azért hogy mi élhessünk, most lehajtott fejjel állnak körülötted. Az elmúlt 40.000 év alatt mióta működik a rend, nem volt példa árulóra köztünk. Mondjanak hát Ők ítéletet feletted.

- Én nem segíthetek rajtad, pedig felajánlottad nekem nagyapád testét. Mindaddig megtetted amit kértünk tőled, de most nagyon nagy bűn terheli a lelked.

- Teremtő Atyám, Boldogasszony. Kérlek benneteket ne ítéljete el gyarlóságomért. Segítsetek, hogy a lány, aki odaát vár rám társam lehessen, hogy együtt egymást segítve végezhessem el a feladatokat.

- Mi most távozunk, a fiú aki a lelked Irányítja, végrehajtja rajtad majd társaid ítéletét, de a döntés az Ő kezükben van.

A két csillag, ahogy érkezett, úgy távozott fölfelé, és lefelé. A fényoszlop lassan megvastagodott egy embernyi hosszúságban, majd kialakult belőle egy Krisztust formázó emberalak. A fényoszlop alulról és fölülről az alak felé csökkent, míg csak a fényesen ragyogó Krisztus maradt meg. Ekkor Attila körülnézett, és megdöbbenve látta, hogy több ezren állnak körülötte lehajtott fejjel. Barátok sűrű ruhában, fejedelmek, vezérek harci öltözetben, táltosok koronával, dobbal és királyok egytől-egyig a Magyar Szent Koronával a fejükön. Krisztus vette át az ítélőszék vezetését:

„- Lépjenek elő a királyok, kik földi életükben is ítélkeztek! Ti hozzatok döntést megtévedt testvéreink ügyében, Ti mondjátok ki a végső szót.

Kiváltak a királyok, körbe álltak. A többiek hátrébb húzódtak, és várakoztak. Krisztus újra szó-

lott, és igazságossága, látásmódja megrendítette Attilát:

„- István király, és Mátyás király! Ti mondjátok el a véleményeteket, Ti véditek, és Ti vádoljátok meg testvéreketet,

- Én István nehezen mondok ítéletet, mert életemben Én is elárultam a rendet, de még életemben megbántam, és vezekeltem is érte. Nem kívánom neki, hogy ugyanazt a büntetést kapja amit Én elszenvedtem. Testem és szellemem lassú sorvadása, lelkem szürke ködbe süppedése, borzalmas élmény. Halálom előtt lelkem visszakaptam, megbocsátás, lelki tisztaság volt az ajándékom a hosszú évekig tartó szenvedés után. Mindenkinek volt társa közülünk a feladata teljesítése során, szerintem adjuk meg neki a lehetőséget, hogy a lány lehessen a társa. Kérlek benneteket társaim ezt tartsátok szem előtt mielőtt döntéseketek meghozzátok.

- Én Mátyás soha nem árultam el a rendet. Támogattam segítettem munkájukat, életüket anyagilag és erkölcsileg egyaránt. A bűn melyet elkövettem, oly szégyenletes, hogy nem beszélek most róla, akik mellett állnak ismerik, akit viszont visszaküldünk nem szeretném ha ismerné, mert nem szeretném ha továbbadná. Nekem teljesen el-sorvasztott testtel kellett utolsó évemet eltöltenem, mely végén megváltás volt a halál. Szellemem friss maradt, de lelkem elbűjt, jelet nem kapott. Benedek, Pálos Generális segített életem során oly sokszor, hogy a jeleket megértsem, és segített életem estéjén, hogy jeleket kapjak. Nekem is volt társam, vétkem ellenére segítségem volt, és itt maradhattam közöttetek testvéreim, hogy részt vehessek továbbra is a Magyar lélek felemelésében. Engedjék hát neki, hogy társa legyen, segítsége, és folytathassa munkáját, mely éltünk célja volt valaha.

Néma csend lett, légy sem hallatszott, szellő sem rebkent, mintha megállt volna az idő. A koronás fők felemelték fejüket, szemük, tekintetük szinte izzott. Krisztus fénye ha lehet még erősebben felragyogott, majd hang nélkül küldött üzenetet, melyet nem értett senki a jelenlevők közül. A földből egy sárkány pattant ki, kezében egy ostorral, majd Krisztus előtt szinte meghajolt, ahogy állával a földet érintette:

„- Földanya szolgálója téged kérlek fel, hogy a büntetést, melyet a királyok kiszabtak végrehajtsd. Három ostorcsapást kell mérned Attila lelkére. A büntetés végrehajtását mielőbb kezd meg!

- Krisztus! Könyörülj rajtam! Ne engem kérj fel a büntetés végrehajtására, hiszen tudod, hogy karom erős, a lélek pedig gyenge. El fog hasadni, és ettől az Én szívem is meghasad. Kérlek ne velem mérned ki a csapásokat, kímélj meg a szenvedéstől.

- Nem kell félned! A cél, hogy lelke meghasadjon, és új társa, ha érdemes rá, megfórrassza a sebeket lelkén. Mérd, hát ki az ütések.

Attila nem érzett semmit az ütések során, csak azt látta, hogy a csapások során repedés keletkezik a testén, de nincs vér, vagy más olyan érzés, látvány ami a sérülésre utalna. Teste a csapások során négy egyenlő részre szakadt, majd darabonként fogták a részeket, és visszavitték a szarkofághoz, ahol egymás mellé helyezve a testébe visszaszáraztatták.

Az ébredés szörnyű volt, nem értett semmit. Em-lékei fakók voltak, mintha évek óta pihent volna a szarkofágban. Lelke mintha elhagyta volna, rossz volt közérzete, fájdalmat érzett, de nem testi, hanem valami megmagyarázhatatlan fájdalmat. Fölbotorkált a szobába, átment a konyhába, majd a másik szobába, ahol a két öltönyös megkötözve feküdt. Szemben velük a lány egy szék támlájára hajtott fejjel aludt, kezében a fegyverével. Éberen pihent, mert Attila közeledtére felriadt.

- Sikeres volt a látogatásod a barlangban?

- Igen, de most már neked is van feladatod. A lel-kemen ejtett sebeket kell meggyógyítanod. Hogy ez hogyan lehetséges, még nem tudom, de azt gondolom, először is szárnyalnod kell. Meg kellene hallgatnunk ezt a két embert, akik csak egyszerű katonák.

- Jól van, de vannak saját szabályaim ehhez, amiket még az iskolán tanultam és kihallgatási taktikám eddig is jól működött. Kérlek, ezt bízd rám.

- Rendben, de szeretnék jelen lenni.

- El kell különítenünk egymástól Őket a kihallgatás idejére. Vigyük át az egyiket abba a szobá-

ba, ahol a nagyapád lakott.

Nem szeretném, hogy „ott” legyen egyedül. Azt szeretném, ha kivinnénk hátra a fürdőszobába.

A házhoz egy modernizálás során egy fürdőszoba is épült, de kívülről az udvar felől volt csak bejárata. Kicipeltek hát az egyik megkötözöttet, aki nem tért magához az atrocitás során sem. A másikat felocsolták, és megkezdődött a kihallgatás, melyet a ruházat átvizsgálásával kezdtek. A lány gyakorlott mozdulatokkal szedte el az öltönyös holmijait:

- mobiltelefon GPS műholdas nyomkövetővel
- rádió adó-vevő készülék, mely rövid távú, de apró, a fülbe helyezhető
- apró számítógép internet kapcsolattal
- „svájci bicska” nagyon sok funkcióval
- mindenféle zárnyitó eszköz
- légpisztoly, műanyagból, hogy ne érzékelje a fémkereső, kábító lövedékekkel

Iratok, pénz semmi. Nem volt meglepő, de az átvizsgálás közben a lány azonnal megérezte, hogy mekkora szerencséje volt: az öltöny kevlár betéttel volt ellátva. Modern kori páncélos katona, golyóálló öltönyben. Ha fegyverrel fenyegetőzött volna, valószínűleg megtámadják, hiszen a fegyvertől biztonságban érezték volna magukat.

- Ki vagy?
- Kaphatnék egy pohár vizet?
- A nevedért cserébe.
- Kovács János.

Attila egy pohár vizet töltött, de mielőtt odaadhatta volna, a lány megállította.

- Várj! Nyisd ki a szád, hadd lássam nem rejtegetsz-e valamit?

Nem volt engedelmes emberünk, mintha valamit forgatott volna a szájában. A lány egy pillanat alatt leütötte újra. A száját felnyitva egy kapszulát látott. Miután óvatosan kivette, átkutatta a száját, a nyelve alatt, és a fogai üregeiben is. Nem talált semmit, de a másik embernél már pórul jártak a kapszula el volt harapva, a test élettelenül hevert.

Miféle fanatikusok lehetnek, akik képesek meg-

ölni magukat, csak ne kelljen elmondani titkukat? Hogy vihet rá bárkit a lélek ilyen szörnyűségre?

- Láttam már ilyeneket. Az arabok, a komolyan vallásos fanatikusok még rosszabbra is képesek. Nem akarok senkit megbántani a vallása vagy a világnézete miatt, de sokszor olyasmiket is lehet látni a világban, amiért a Jóisten bizony ráncolja a szemöldökét, és akkor még enyhén fejeztem ki magam. Próbáljunk kommunikálni vele, hátha megnyílik. No jó reggelt Uram. Mondhatna valamit magáról.

- A kérésemet egy pohár víz iránt még mindig fenntartom.

- Rendben, add oda neki, amit az előbb töltöttél. Mialatt iszol, gondolkozz! A neved érdekel, kinek dolgozol, mi a dolgod. Nem túl nagy kérés, de nekem ezek a legfontosabbak. Hát rajta mesélj!

- A nevem természetesen nem Kovács János, de nem szeretném elárulni, hogy ki vagyok, mivel nem fontos minden szemcse neve a homokórában. Nagy egészében fontos a homokóra, és az nélkülem is jól működik majd. Mivel elvettétek a végzetem, így nem maradhat meg nekem a számunkra megváltó szent halál. Ha mesélek, talán van esélyem arra, hogy bűneim megbocsátást nyerjenek, és ne az örök kárhozat tüzeiben szenvedjek az idők végezetéig. Történetem 14 évvel ezelőtt kezdődött, amikor nagykorú lettem. Megkeresett egy férfi a nevelőotthonban, akit addig még sohasem láttam. Kalandot, jó és könnyű életet ígért, és egy misztikus, földön túli boldogságot. Mint akkoriban sok társam akiknek senkije nem volt beálltam a csapatba, és örültem, hogy, tartozhatom valahová, biztos megélhetésem, szállásom van. Vallásos nevelést kaptunk, és fanatikussá tették bennünket. Ennek részleteiről nem árulok el többet, de a lényeg, hogy a szent inkvizíció nem tűnt el a középkorban, hanem új, modern formában létezik. Én is egy vagyok a katonák közül, akik máglyára küldik az eretnekeket. Már nem azokról van szó, akik nem járnak templomba, nem hisznek Istenben, vagy szemfényvesztők, hanem azokat üldözzük akik a római katolikus vallással nem összeegyeztethető, vagy vele ellentétes ígét hirdetnek. Ennyi a rövid történetem, bízom benne, hogy kegyesen gyors és fájdalommentes halál lesz a jutalmam a vallomásomért.

- Sajnos nem részesülhetsz abban a kegyben, hogy általam, vagy általunk veszítsd el életedet. Ami

viszont továbbra érdekelne, hogy ki pénzeli a szervezetet, milyen méretű a szervezet, és milyen elvek alapján működik? Érdekelne még, hogy ki a főnök, és hol van a központ?

-A pénzt nem tudom, hogy honnan kapjuk, de azt hiszem látszik, hogy nem vagyunk szegények. A szervezet nem igazán nevezhető szervezetnek, sokkal inkább szerzetesrendről van szó. A Domonkosok elpuhultak, és már nem kellő hévvel szállnak harcba az eretnokség ellen, így megalakult a Szent Athanázról elnevezett Atanázosok rendje. Szent Athanáz volt az aki a III-IV. században püspökként működött Alexandriában, és tűzzel vassal, kínzással, halállal vagy száműzetéssel büntette a Paulinusokat, Arianusokat és mindenki mást aki a 325-ös Niceai zsinat határozatai ellen fellépett. A szervezet világméretű, de szinte kizárólag Magyarországon van tennivalója, mert Magyarországon élnek még ma is Pálosok, akik nem képesek befogni a szájukat, és nem képesek beállni a sorba a többi megjuhászodott fehér ruhás szerzetes közé. A főnök természetesen a Vatikánban él, személye még számunkra is titok, de ez választ ad a központ helyére is.

- Magyarországon is van gondolom tartományfőnök. Ő hol van, és hol van a Magyar központ? Mennyire átfogó a szervezet? El lehet előle bújni a határokon belül?

- A Magyar tartományfőnök, ahogy Te nevezed, valójában apát úr Veszprémben van, a Ti területek közepén. Itt van a központunk is, de a pontos címet nem adom meg. Európában sem lehet elbújni a rend előtt. Aki megbánást tanúsít, és eltűnik a szem előtt, az természetesen nyerhet bűnbocsánatot tőlünk, ha nyíltan megtagadja hitét.

- Veletek mi lesz, ha szabadon engedünk innen?

- Ránk halál vár, mégpedig a középkori kínzóeszközökön szedik ki belőlünk, hogy mit árultunk el, és mit nem. A vége általában a kínhalál, de van hogy az apát együttműködőnek minősít, ilyenkor megússza az ember, valamely egyszerű baleseti halállal. Menekvés számunkra nincs. Jobban jártunk volna a kapszulával, és ezért reménykedtem a Ti kezektől elszenvedett gyors halálban,

- Sajnos egyelőre várnod kell, a halállal és a szabadon bocsátással is. Maradj nyugodtam, amíg társadat is kikérdezzük.

- Várj Anita mégiscsak közbe kell szólnom. Mit tudnak rólunk a központban? Pontosan rólam, a

barátnőről, és arról a helyről, ahol élünk?

- Nekünk azt mondták, hogy fiatal pár akik még nem tudják mibe ütötték az orrukát, de itt az ideje, hogy megijesszük őket, mivel egy szent helyen laknak, ahol az ősi pogány isteneknek van szentély fenntartva. A szentély mint általában itt is a föld alatt van, ahol segítséget kaphatnak földanyától a pogányok.

- Köszönöm, hogy ezt elmondtad. Mond csak, ha elmehettek, és azt mondanátok otthon, hogy nincs itt semmiféle szentély, és nem tudnak ezek az emberek semmiről, akkor mi történne?

- Kínhalál nekünk és nektek. A házat feltúrnák, a szentélyt berobbantanák. Sokat tettek már azért, hogy a szent helyek eltűnjenek. A Budai hegyekben befalazták őket. Somogyban és máshol betonral öntötték fel „véletlenül” egy-egy építkezés során. Kaposvárott a Somogy területén működő táltosok gyülekező, éves találkahelye egy szent barlang volt, ami több barlangból állt, még könyvtára is volt. Ezt a sávház építéskor egyszerűen felöntötték betonnal örökre megszüntetve ezzel a szent hely kisugárzását.

- Várj türelemmel, rövidesen visszatérünk.

Gondterhelten mentek ki az udvarra. Meneküljenek, harcoljanak, vagy tagadják meg hitüket? A kérdések válasz nélkül keringtek a fejükben, nem szóltak egymáshoz, csak várták, hogy a másik döntsön helyettük.

- Én nem menekülhetek, és nem is adhatom fel, részemről a harc az egyetlen választható út. Velem tartasz, és vállalod ezt a küzdelmet, vagy szakítottunk ismét?

- Veled tartok tűzön vízen át, hiszen megmondta a katona, hogy már mindenképpen megkínoznak, ha maradok, ha megyek. Ha maradok, akkor viszont tiszta lesz a lelkem,

Megcsókolták egymást, és Attila lelkén egy hasadék máris beforrt. Erősnek és boldognak érezte magát, amiért kedvese vele maradt. Visszatértek a fürdőszobába, ahol foglyukat hagyták. Izgatottnak látszott szerencsétlen, de nem mert megszólalni.

- Mikor kezdenek el keresni benneteket, és bennünket? Mikor ér ide az erősítés? A kutyúkkal lehet-e nyomon követni, hogy mikor érkeznek meg

a többiek?

- Már valószínűleg elindultak, mivel két napja nem jelentkeztünk be és nem is mozdultunk. A mentőcsapat nem követhető a mi felszerelésünkkel, csak akkor, ha elárulom a kódot, és azzal át tudjátok állítani a szerkezetet. A kód LOKI. A segítségemért elvárom, hogy ne adjatok a társaim kezére. Lehet, hogy már a kapu előtt várnak, de az is lehet, hogy már az ajtó előtt vannak.

- Már érkezik az erősítés, nemsokára beér a faluba. Mondd a számot, hogy beszélhessek a főnökkel!

- A híváslistában megtalálod ítélőbíró néven.

- Jó napot kívánok! Bizonyára tudja, hogy ki vagyok, mert női hang ebben a telefonban csak egyet jelenthet. Arra szeretném felhívni a kedves figyelmét, hogy az embere beszélt. Mivel a szervezetükről, mely önjelölt rendként üzemel, elég sokat tudok, mielőtt ideérnek a katonái, a BRFK már tudni fog mindent, ugyanis hangfelvételt készítettem a vallomásról, amit máris elküldök nekik. A srácok jót fognak nevetni, mint tréfán, de ha Attila vagy Én eltűnünk, akkor bizony bajban lesznek.

- Mit akar tőlünk?

- Semmit, de ezt komolyan gondolom. Az embereit hívja vissza, Én elengedem, az Ön embereit. Nem ártok magának, ha vőlegényemmel az ősi titkokat fürkészem, és nem hozom nyilvánosságra az eredményeimet. A saját szórakoztatásomra pedig azt teszek, amit akarok. Ha nem ért ezzel egyet, akkor valamiféle lépést kell tennem az Ön rendje ellen.

- Rendszerben embereimet visszahívom. Az elfogottakat engedje el, a felszerelésükkel együtt. A szavamat adom, hogy nem fogok semmit sem tenni önök ellen, amíg nem vonulnak a nyilvánosság elé.

- Sajnos az egyik elfogott embere ráharapott a kapszulára, így Őt nem tudom egészségesen visszaküldeni, de a másik emberét igen. A soha viszont nem látásra-hallásra.

A fogoly rémülten kapkodta a fejét. A szánakozva ránéző két ember tekintetétől csak még idegesebb lett.

- Megígértétek, hogy nem adtok ki nekik! Kérlek ne tegyetek ilyen gonoszságot!

- Ne félj semmitől, kapsz egy autót, és oda mész ahová csak akarsz. Megölheted magad visszame-

hetsz, vagy egyszerűen megszöksz. Mi ebben a rossz?

- Nem fogok a faluból sem kiérni, máris a nyomomban lesznek, és velem nem bánnak kesztyűs kézzel.

- A másik lehetőség, hogy eltüntetünk. Kimegyünk a faluból, megteszünk valamennyi utat, majd otthagysz a felszerelést, a hullát és az autót, mi pedig magunkkal viszünk, egy másik új világba.

- Próbáljuk meg, de kevés lehetőséget látok a sikerre.

Foglyuk már nem kötéllel, vagy bilinccsel volt fogoly, hanem a félelem és a jó, a megváltás felé vonzóadás tette fogollyá. Attila, aki jól látta a lelküket, már derengést, fényt látott a fekete lelken, foltokban elkezdődött a tisztulás. Együtt társként többre mennek, főleg akkor, ha az ellenség sorából kerül ki új segítsége. Mégsem avathatta be saját titkaiba. Eljött a temetés napja, el kellett menniük Nagyvázsönyba, hogy tiszteletüket tegyék Jakab sírjánál. A temetésen alig voltak néhányan: a falu idősebb asszonyai, akik megrendüléssel vettek részt a szertartáson, néhány idősebb férfi, akik egymás mellett állva nézték végig, ahogy barátjukat a sírba teszik.

A lélekkórház

Attila kereste az olvasót, az ősi jelképet, amely segítségével kereshet újabb lelki társat. Nem látott sehol ilyen olvasót, mindenki a szertartásra koncentrálna állt és figyelt. Elő akarta venni saját olvasóját, de valami zavarta, így nem merte előhúzni, nem mert jelet küldeni. Volt ott négy fiatalabb ember is akik, mintha valami újságtól jöttek volna, vagy turisták lettek volna fényképeztek, beszélgettek. Ruházatuk egyszerű, a nyári időszaknak megfelelő rövid ujjú ing, és hosszú szövetnadrág volt. Mivel új barátjuk nem mert velük jönni, így nem volt kitől megkérdezni, hogy valóban turisták-e, vagy az inkvizíció katonái. A félelem nem tudott erőt venni rajta, sokkal inkább erősítette szívét az izgalom, és a lehetőség, hogy rendtársait megtalálja. A szertartás végén a szélrózsa minden irányába távoztak az emberek. Attila kiválasztotta azt az embert, aki legszimpatikusabb volt számára, és akit a legkevésbé nézett ellenség-

nek. Követte, óvatosan, reménykedve, de torkában dobogó szívvel. Mikor a parkolóhoz érkeztek, autóba ült az akit követett. Ahogy beült körül sem nézve elhúzta kilógó ingét a zsebéről, mintha véletlenül tenné, és kivillantotta alóla a két fészületet. Mintha mindent értene, hívta, csalogatta Attilát, de egyben azt is sugallta, hogy nem szabad nyilvánosan, mindenki előtt mutatkozniuk együtt.

- Hozd gyorsan az autót! Megvan aki után mennünk kell!

Anita szó nélkül rohant autójáért, amíg figyelte, hogy öreg rendtársa milyen soká babrál az autójával. Mintha szándékosan húzná az időt fészkelődött, pakolászott, igazgatta ruházatát az autóban. Ekkor a négy „turista” ment el Attila mellett, egyenesen a Trabant felé tartva, mintha az idős bácsival akartak volna beszélni. Menekülj! Küldte telepatikus üzenetét Attila, de mintha ebből nem értene semmit, az öreg csak fészkelődött. Beindította a motort, mire a „turisták” meggyorsították lépteiket, de elérni már nem tudták, a járgány lassan kigördült a parkolóból. Ebben a pillanatban fékezett Attila mellett a Suzuki. Már indultak is, suhantak a Trabant után, közben rádudált a lány a turistákra, akik mint verebek rebbentek szét előttük, és ugrottak le az útról. Hosszas autózás következett, feltűnés nélküli követés, ahogy azt az iskolában tanították. A lány jól ismerte szakmáját, nem volt neki nehéz olyan kunsztokat produkálni, amelyeket egy civil csak nagy koncentráció árán tud megtenni.

Útjuk Somogyba vezetett, egy olyan kis faluba, ahol békésen élnek egymás mellett az emberek, a pár száz lélekből mindenki ismer mindenkit. Hatalmas elhagyott gazdasági épületek, külföldiek által vásárolt, ultramodernné varázsolt parasztházak és istállók, és néhány szegényesen berendezett, rendes de tiszta környezetű kisebb házikó. Ez a község Varásló, Somogy és Zala határán, egy eldugott kis falu.

A Trabant keresztülrobg a falun, majd a földes utak határán, a falu utolsó házánál megáll. A Suzuki tempója lépésre szelődül, majd, mint varázshintésre, az öreg intésére megáll az út szélén.

- Kerüljetek beljebb.

Az udvar nem volt elhanyagolt, de nem is látszott rajta a feltűnősködés. Egyszerű nyírt fű, ízlésesen itt - ott egy-egy díszbokor, és a Magyar udvar elengedhetetlen kellékei, a diófa, szőlőlugas, és a kertészeti könyvek által egyszerűen parasztbarracknak és parasztalmának titulált gyümölcsfák. A lugas alatt asztal és székek, ügyesen elrendezve, hogy az utcáról ne legyenek láthatóak.

- Foglaljatok helyet, a lugas alatt. Én hozok valamit inni, és valami harapnivalót.

- Köszönjük a kedves invitálást, de az izzasztó út után szükségünk lenne egy kézmosásra...

- Ha megfelel a természet tiszta vize, a patakot arra találjátok - mutatott vendéglátójuk a kert vége felé - de ha a csap vizére vágytok azt is megtaláljátok amarra egy kerti csap képében.

- A patak megfelelő lesz, azt hiszem az igazi felfrissülést a forrás, a patak, vagy az eső hozhatja el.

A kertben tett séta kellemes volt, fenyők és gyümölcsfák között. A kert végében tiszta vizű patak csobogott vidáman. A kéz, és arc mosás mintha nem csak a port és izzadságot mosta volna le róluk, hanem a bűneiktől is megszabadította volna őket. A tisztaság boldog érzésével tértek vissza a lugasba, ahol terített asztal várt rájuk. Könnyű fehérbor, tiszta víz, parasztkenyér, és sonka. A kínálat a Magyar emberek gyomrához - szájához való. Az első pohár bor, a bemutatkozás itala volt.

- Lőrinc fia Benedek vagyok, Varáslóról.

- Pál fia Attila vagyok Badacsonyból, a lány pedig a menyasszonyom Anita.

- Örülök nektek. Már sokat hallottam rólatok, és igazán örülök, hogy sikerült még földi formában találkozunk. Sajnos az Atanázosok rendje a végső csapást készül ránk mérni. Ők vannak helyzeti előnyben, mert velük van a pénz, és ezáltal elkorcsosult világunkban a hatalom is. Nagyon kevesen maradtunk életben, és mi is életveszélyben vagyunk. Félelmeiről tanúbizonyságot adott a temetés. Az elmúlt 69 évben nem került sor beavatásra, és most itt ül velem szemben az aki átveszi az örökséget. Sajnálom fiam, hogy egyedül vagy, de neked már nem az a feladatod, hogy őrizd a titkot, hanem az, hogy tovább add a nagy tanítónak. A mi időnk lejárt, az életünk már a végéhez közeledik. A feladat a tiétek, hogy továbbadjátok

a tudást, hogy felemeljétek a Magyar lelket a régi fényéhez.

- A feladatom nagyon nehéz, és nem tudom, hogy hol kezdjek neki. Egyszerűen Én nem árulhatom el a titkot, és nem látok lehetőséget sem arra, hogy nyilvánosság elé álljak, tanítsak. Nem tudom mit kellene tennem, hogyan kellene nekilátnom a dolgoknak.

- A menyasszonyod aki hallgatagon melletted ül most, már tudja a választ, de annyira nem képes elrugaszkodni a földtől, hogy nem képes kimondani, felvállalni a szerepét. Kérdezz csak rá, hogy mit kell tenned, tennetek.

- Én nem merem ezt a feladatot bevállalni. Nem vagyok képes arra, hogy ilyen magas szinten folytassam a munkám. Magyarságkutató diplomát szereztem, de csak azért, mert érdekelt. Felkértek, hogy tanítsam a Magyarságkutatókat az egyetemen, és folytassam közben a tanulmányaimat. Nem tudom elképzelni, vagy elfogadni, hogy rajtam múlik a világ sora, hogy ha jól végzem a dolgom, akkor az ősi tudás visszakerül a köztudatba... - Anita sírva fakadt, nem tudta elviselni a hatalmas nyomást - segítséggel sem biztos, hogy képes leszek rá.

- Már mindent értek, a feladat, és a titok napvilágra került. - Attila érezte, amint újabb hasadék forr be lelkében - Már csak az a kérdés, hogy mit kezdjek a burkusfa katonájával, aki foglyom.

- Vidd el Nemeskisfaludra. Keresd meg az öreg tanítónőt, aki most a polgármester. Ha veled lesz a fogoly megtudod, hogy mit kell tenned vele. Ha ezzel végeztél, menj el Pannonhalmára. Lapozd fel a telefonkönyvet, és keresd meg az irodai eszközöket javító mestert. Hívd fel, valami irodagép javítási ürüggyel, majd kérdezd meg tőle, hogy Jakab számára nincs-e küldeménye. Ha azt válaszolja, hogy nincs akkor mond neki, hogy mivel Jakab meghalt, és nincs utódja, így csak Te veheted át a csomagot, és csak Te segíthetsz neki a továbbiakban.

- Köszönünk mindent, köszönjük a vendéglátást.

- Az Én Istenem kísérje lépteiteket rögös utakon!

A hazaút oly csendben telt el, hogy szinte vágni lehetett a csendet. Badacsonyban mindent rendben találtak, foglyuk nagy várakozással nézett rájuk. Már fordultak is, és hármásban tették meg az

utat vissza Somogyba. Az út némán telt el, a fogoly nem mert kérdezni, csak várta sorsa beteljesedését. Nemeskisfaludon pillanatok alatt megtalálták a tanítónőt, aki be sem mutatkozott, csak kézen fogta a foglyot, és magával vitte. Érezték, hogy nem ilyen egyszerű a dolog, meg kell várniuk amíg visszatér. Jó benyomást keltett bennük a hölgy. Magas, erős alakja volt, de nem volt kövér, haja ősz, szeme élénk, és mintha furcsa csillogás volna a feje körül. Mindkettejükben megfogalmazódott: glória van a feje körül. Néhány perc múlva visszatért, és beinvitálta Őket a házába. A ház egyszerűen berendezett, de tiszta és kellemes, nyugalmat árasztó volt. Leülve a tanítónő belekezdett a mondandójába:

- Erzsébet vagyok. Ez az otthonom, és már vártam, hogy valaki újabb katonát hozzon nekem. Nektek sikerült olyan jóságot sugározni a katona felé, hogy már szinte nincs is szükség az Én munkámra. Ebben a faluban sokan élnek lélek nélküli élőhalottként. Bolondnak mondják Őket, meg belterjes idiótáknak, pedig szinte mindegyikük katona volt valaha. Persze vannak itt olyanok is, akik alkalmatlanok voltak a feladatukra, ezért a lelküket szürke homályba zárták saját maguk előtt. Ezekkel van a legnehezebb dolgom, mert Őket nem lehet meggyógyítani. A katonákat ha sikerül jó útra téríteni akkor meggyógyulnak, és a Mi sorainkat erősítve vetik magukat további küzdelembe.

- Ez itt akkor valamiféle rehabilitációs központ, vagy valamiféle elmeegógyintézet?

- Nem, itt nem a szellemet gyógyítjuk, és nem is a társadalomba való beilleszkedést céloztuk meg hanem azt, hogy lelküket megmentjük. Megtisztítjuk.

- Soha nem gondoltam, hogy a rendünk ennyire erős, és ennyire komoly háttere van. Ha valami problémám lenne esetleg Én is eljöhetnék ide pihenni, felépülni?

- Nem, ide csak azok jöhetnek, akiknek beteg, tisztátalan vagy elveszett a lelke. Ez nem üdülőhely, vagy szanatórium, ez lélekispotály. Akinek pihenésre van szüksége, vagy rendet akar tenni saját lelkében, annak ott vannak a szarkofágok, ahol a kapcsolat során tisztázódnak rendeződnek a dolgok.

- Köszönöm a szíves vendéglátást, és a felvilágosítást. Ha a továbbiakban elfogok egy katonát, azt is

ide fogom hozni, mert tudom itt jó kezekben van.

Hazafelé nem sok szó esett közöttük. Mindegyikük a saját gondolataival próbált dűlőre jutni. Hazaérve a ház előtt egy fekete cirkáló állt, melyből azonnal kiszállt két fekete öltönyös férfi, amint a Suzukit meglátták.

- Vajon mit akarhatnak?
- Szerintem az elveszett katonát keresik.
- Most nincs semmi okunk kergetőzni, kérdezzük meg, hogy mit akarnak.

A két férfi azonnal két oldalról közrefogta az autót. Anita nem állította le a motort, hogy bármikor gázt adhasson, és menekülhessen, ha arra kerül sor. Az ajtókat bezárták, és az ablakokat is csak öt centire engedték le. A jobb oldalon álló férfi egy mobiltelefont nyomott az ablakhoz, kijelzőjén az „ítélőbíró hívás” felirat volt látható. Attila lejjebb engedte az ablakot és átvette a telefont.

- Attila?
- Igen én vagyok.
- Nem ebben egyeztünk meg. Hol van az elveszett katonám? Hol van a felszerelése? Ha békét akarsz válaszolj kérdéseimre!
- A felszerelést ennek a két katonának adom át, akik most itt állnak mellettem. Sajnos a katonád kit hiányolsz már nem adhatom át, mivel könnyőre nyomán elengedtem. Nem akart visszamenni hozzád, de nálam sem akart maradni. Sajnálom, hogy ilyen formában fel kellett rúgnom az egyezséget, de nem voltam képes arra, hogy visszaküldjem hozzád, mivel nem is tudom hol lehet téged megtalálni.
- Rendben van, az áruló majd elnyeri büntetését, ha megtalálom. A felszerelést add át, a béke továbbra is érvényben marad.

Kattanás a telefon bontott. Attila kiszállt, majd a csomagtartóból egy tasakot húzott elő, és szó nélkül átadta, a telefonos férfinak. Az belenézett, társára pillantott, majd távoztak. Az éjszaka nem telt nyugodtan, a nyomás most már nem engedett nyugodt álmot szemükre. Reggel a szokásos kávé - cigaretta szertartás után megkezdték valódi küldetésüket: irány Pannonhalma

Az iratok előkerülnek

- Mi lesz, ha nem találjuk meg azt, akit keresünk?
- kérdezte kétségektől gyötörve Attila - Mi valakinek eláruljuk magunkat, mielőtt teljesíthetnénk a küldetést?
- Nem kell aggódnod. Biztos vagyok benne, hogy a helyes utat követjük, és a helyes döntést hozzuk meg. Inkább azon törd a fejed, hogy mivel fogjuk kicsalni a városból az irodagép szerelőt!

A megoldás kézenfekvő volt: elromlott mobil nyomtatót kellene megnézni. A hívás, és egy kis rábeszélés sikeresnek bizonyult. A várostól nem messze, egy erdő szélén várakoztak a szerelőre. A forgalom ritka volt, így minden elhaladó autót megbámultak, de nem látták rajtuk a szerelő reklámját. Egy fehér Fiat furgon húzott el mellettük, melyen „irodagép javítás” felirat volt. Nem lassított, csak elhúzott, majd 2-300 méterre megállt. Várakozott néhány percet majd mikor nem történt semmi hátramenetben visszatért a Suzukihoz. Mellette állt meg, úgy hogy menekülhessen, letekerte az ablakot, és átkiabált:

- Maguknak rossz a nyomtatójuk?
- Igen, mi kerestük telefonon. - kiszálltak mindketten, és úgy álltak meg az autó mögött, hogy a szerelőnek is ki kelljen szállni - Na jöjjön itt van a probléma - és Anita felnyitotta a csomagtartót
- Máris - mondta a szerelő, és óvatosan félve szállt ki, és bújva óvatosan ment a Suzuki mögé. A csomagtartóba pillantva azonnal látta, hogy nincs benne nyomtató, így menekülni próbált, de Anita gáncot vetett neki, és a mellkasára ült - Jaj nekem. Kik maguk, és mit akarnak tőlem?
- Pál fia Attila vagyok Badacsonyból. Mivel Jakab meghalt, így Én jöttem el a csomagért.
- Miféle csomagért?
- Nincs más rajtam kívül, aki a csomagot elviheti - elővette olvasóját - nekem kell átadnod.
- Rendben van - megszűnt minden ellenállás, és megnyugodott a szerelő - ha felállhatok, elindulhatunk a csomagért.
- Elnézést de nem hagyhattam, hogy dolgunk végezetlenül menjünk el. - Anita fölsegítette a földről - Remélem nem ütötte meg magát.
- Semmi gond, nem történt semmi. Kövessenek kérem.

A Fiat egy erdei úton indult el. Követték, de aggodalmuk a rossz út miatt egyre fokozódott. Egy kilométert haladhattak, mikor a furgon zökkenve megállt. Kiszálltak mindhárman, és elindultak az erdő belsejébe. Néhány lépésre gallyakkal fedett rókalyukszerű üreg bukkant fel előttük. A szerelő lámpát varázsolt elő, majd lemászott az üregbe. Anita és Attila követték. A szűk lejárát után egy 5-6 méter átmérőjű kerek barlangban találták magukat. Körben irodagép ládák sorakoztak egymás mellett, és egymás felett is. A szerelő gyorsan mozgott, elővett egy géppapíros dobozt, és Anita kezébe nyomta, majd még egyet, amit Attilának adott. Végül elővett egy harmadikat is.

- Mehetünk. Ennyi a tiétek, a többi csak álca, azokat vissza kell majd juttatnom. Valószínűleg már gyanakodnak rám, így nem lesz bonyolult visszaadnom a rendőrökön keresztül a többi iratot. Talán megúszom olcsón, ha megbánom, és mindent visszaadok. Valaha én is az inkvizíció katonája voltam, de elfogtak, és elvittek a tanítónőhöz aki meggyógyított. Ezért vállaltam a rendért ezt a börtönnel járó nehéz feladatot. Tudom ha kijövök majd, akkor sem feledkeznek meg rólam, és lesz jövőm.

- Köszönünk mindent, sok szerencsét a továbbiakhoz.

Már aznap este a híradóban bemondták:

„Pannonhalmán a kolostort kirabolták. Egy irodagép szerelő, akinek szabad bejárása volt a levéltárba, évek óta lopta az iratokat. Amatőr műgyűjtőként a felbecsülhetetlen értékű iratokat magának akarta megtartani, így azokat a közeli erdőben, egy föld alatti üregben gondosan becsomagolva találta meg a rendőrség. A szerelő vallomást tett, melyben beismerte tettét. A Pannonhalmi Apátság levéltárosa az előzetes vizsgálatok alapján hiánytalannak ítélte meg a feltalált iratokat.”

Megdöbbenve nézték a híradót, és nem merték kibontani a kincseket rejtő ládákat. Mi az, amit nem mernek bevallani Pannonhalmán? Mit lehetett onnan ellopni, amit a nyilvánosság előtt nem lehetett bevallani? A kérdések cikáztak a fejükben, de megegyeztek, hogy egyelőre nem nyúlnak a ládák tartalmához. Biztonságban levitték őket a barlangba, ahol a szarkofág mellé helyezték el őket.

- Indulnunk kell! - Anita ellentmondást nem tűrő hangon szólt Attilának - Miskolc nem a szomszédban van!

- Rendszerben van induljunk, bár nem érzem, hogy fel lennék készítve erre az útra.

- Csak egy hétig maradunk, amíg tart a konferencia. Megismerheted azokat az embereket, akiket majd tanítanom kell, láthatod közelről a fészket, ahonnan a Magyar lélek ápolói kiindulnak. A konferencia során megismerkedhetsz újabb társakkal is akár. Ne légy ilyen! Induljunk!

- Rendszerben, de menjünk Keszthely felé, hogy korábban feljuthassunk az autópályára.

- Na végre rászántad magad.

Balatonmárián ebéd gyanánt meettek egy lán-gost, majd mielőtt tovább indultak volna vettek egy Somogyi Hírlapot. A halálozás érdekelte Attilát, ahol meg is találta amit keresett:

„Mély fájdalommal tudatjuk, hogy ...Benedek varászlói lakos életének 92. évében elhunyt. Halálát hirtelen rosszullét okozta. Temetése folyó év augusztus 16-án lesz a varászlói temetőben.”

Tudták, hogy mit fognak az újságban találni, mégis szomorúan vették tudomásul a tényt, hogy Benedek nincs többé. Nehéz szívvel indultak útra Miskolcra a Magyarságkutatók konferenciájára.

Faragott zárkó Remete Szent Pál
(Internet)

Hervay Tamás

Útinapló Nagy Magyarországról

Előzmények, Wass Albert: Hazatalálás című művéből.

„A Felső-Maros mentén, magasan Gödemesterháza fölött a hegyekben van egy kiugró sziklakő, amit a rege szerint villám védelmez a betolakodótól; legyen az kíváncsi hegymászó, vadász, eltévedt juhászbojtár, vagy szökött rabot, bujdosó székelyt kereső, idegen katonaféle. Nyári melegben, tél fagyában, csillagos tavaszi éjszakán vagy süvítő őszi szélviharban villám csattan a sziklán, szemet vakít, s rettegéssel tölti meg a levegőt, valahányszor idegen kerül a közelébe. Olyan villám ez, ami nem az időjárásról múlik.

Valamikor nagyon régen, amikor a király páncélos idegen lovagjai üldözőbe vették a nép sámánjait, titoktudóit, gyógyító véneit, a legtitkosabb titkok tudójának egyikét, Bogát táltost elfogták volt a zsoldos katonák tova a Mezőség mocsarai között, s kimondták reá a máglyahalált. Előbb azonban az új Isten papjainak kívánságára véresre kellett ostromozzák a katonák, hogy kiverjék belőle az ördögöket.

Nos, két idegen beszédű királyi fegyveres elővezette öreg Bogátot a pörbíró udvarára. Ott állt a két idegen között, szikáran, magasan, fölemelt fővel, s szembenézett a király bírójával. Vállig omló hosszú, fehér haján, fehér szakállán megcsillant a lenyugvó nap fénye. A pörbíró fent állt a tornácon, mellén összefont karokkal, s szigorúan nézett alá az Öregisten papjára.

-Tisztelem a korodat, öreg - mondta ki a szót -, s ha megvallod bűnödöt, áttérsz az igaz hitre, kegyelemmel lehetnék irántad. Keményen nézett szembe vele az öreg.

- Légy kegyelemmel magad lelke iránt, király embere - mondta mély, zengő hangon -, magyar vér folyik erredben, magyar anya szült a világra, s idegen urakat szolgálsz mégis, nemzeted kárára! Ki vagy te, hogy kegyelmet adj nekem, az Úr táltosának?

A királyi pörbíró homloka ráncba szökött. Arca elsötétedett, szája széle megrándult.

Ostromozzátok meg - mordult a zsoldosokra -, tanul-

jon tisztességet halála előtt! Azzal sarkon fordult, s döngő, haragos léptekkel bement a palotásházba. A két fegyveres emelte már a kezét, hogy letépje a vénemberről a hosszú, fehér táltosi köntöst, s a két hóhérsegéd is elfoglalta kétoldalt a maga helyét hosszú marhaterelő korbáccsal a kezükben, amikor valami különös és érthetetlen dolog történt. A vénember fölemelte két kezét az ég felé, némán..., s a következőpillanatban fehér köddé látszott foszlani ott a szemük előtt. Valami hirtelen szélroham csapott alá az udvarra, megkavarta a port, fölkapta a fehér ködöt, s már ott se volt. Katonák, korbácsosok szájátva bámultak egymásra.

....

A szóbeszéd szerint pontosan ugyanabban az időben, amikor öreg Bogát köddé változva tovatűnt egy szélroham hátán a pörbíró udvaráról, jó háromnapos lófutásnyira onnan, a Felső-Maros zúgó vize mentén, a nagy hegyek lábánál Göde mester, az ősi magyar rovásírás tudója, ott ült háza előtt a padkán, s vésőkéssel a kezében rötta bele egy tisztára gyalult tölgyoszlop fájába, rabonbán parancsára, a székely szállások rendjét. Egyszer csak forgószél támadt az udvarán, s ahogy odanézett, hát csak ott állt hosszú, fehér köntösében öreg Bogát, a táltos ember.

- Nocsak - hökkent meg Göde mester, s fölkelte a padkáról illedelmesen -, nem hallám kegyelmed érkezését Tisztelje már meg házamat, ha itt van!

...

- Baj vagy, fiam - mondotta mély, szomorú hangon -, idegen acél hasít a magyar fába. Metszi a rostját, aprózza erejét. Magyart magyarral állít szembe idegen hasznára. Békességről beszél, s háborúságot csinál. Alázatot hirdet, s gőgös erőszak jár a nyomában.

Sóhajtott, s folytatta lassú szóval:

- Mondád valamikor, *hogy* jól ösmered itt a hegyeket. Mutass hát egy helyet, ahonnan messzire elláthat a szem, ahol barlang is akad, miben megszállhatok, víz, amit ihatok, erdei gyümölcs, kószáló vad, amin élhetek, míg megérik az idő, s

nem emel többé fegyvert magyar a magyarra.

Göde mester eltűnődött néhány pillanatra, aztán földerült az arca.

- Tudok ám egy olyan helyet, hogyan tudnék! Együtt van ott minden, amit kegyelmed kíván, s még több is eggyel: Idegen ott meg nem leli soha, ha ezer évig is keresi a nyomát!

- Azzal ne legyen gondod - mosolyodott el az öreg táltos a szakálla megett - megvéd engem azoktól az Úr a maga módján.

...

A régi nagy titkok tudása ott van ma is, mondják, a Villámkő barlangjában valahol, s csak arra vár, hogy megérjen az idő, s visszatérjen Urához, Istenéhez a magyar. Kőbe vésve, fába vésve s a szentkönyvbe megírva ott van ma is a törvény: „A nemzet, mely önmagával meghasonlik, elvész, s a ház, mely maga ellen támad, nem marad meg. Testvér-gyilkos átkozott az Úr előtt”

Honnan tudják mindezt az emberek ott fönt a hegyekben? Onnan, hogy minden hetedik esztendőben van egy éjszaka nyár derekán, amikor leg-hosszabbak a nappalok, és legrövidebbek az éjszakák, s amikor pontosan azon az éjszakán ott áll a telihold a nagy szikla felett. S aki azon az éjszakán föllopózik a szikla alatti kicsi tisztáshoz, arra nem csap alá a villám. Az csöndben leülhet a kis forrás mellé, s ha csöndben ül ott, kisujját se mozditja, pontosan éjfélkor megláthatja a telihold alatt az öreg táltost, amint aláereszkedik korsójával a vízre. Szót is válthat vele. Kérdezhet tőle ezt vagy amazt, amire igaz választ kapnia fontosnak tűnik. S bármiféle betegség gyötörné, azt egyetlen szóval, egyetlen érintéssel meggyógyítja a titoktudó öreg. De csak akkor, ha az, aki ott áll előtte, az lelkében, szívében, tetteiben és minden szándékában valóban magyar. A titoktudó látóember ott, Gödemesterháza felett a hegyben ezt fölismeri nyomban. S jaj annak, aki csalás szándékával megy oda föl. Egyetlen villámcsapás csalánná változtatja az ilyent.”

2006. 07. 21-26-ig Erdélyi út

Miután a csütörtöki megbeszélésen kiderült, hogy csak vasárnap indulunk Marosvásárhelyről, és hogy legalább szerdáig fenn kell maradni a hegyen, borult nekem is minden programom. Hétfőre Balatonföldvár, keddtől a felvidéki Gyürki lett megbeszélve, hiszen Erdély a hét közepétől hét

végéig ígértetett. Pap Gábor autója így szintén bizonytalanná vált. Péntek délelőtt jött a telefon: mégis tud jönni! Ekkorra már többször próbálkoztam felvidéki és balatoni ismerőseim elérésével, de csak üzenetet tudtam hagyni. Ennek ellenére, éreztem, menni kell!

Pénteken este 9 órakor indultunk útnak. Szombat reggel 6 óra tájt Kolozsváron kettős szivárvány fogadott bennünket, Hollós Mátyás, jó királyunk így köszöntött minket! Marosvásárhelyen éjszakáztunk, barátainknál, kik azután velünk is tartottak. A végső létszám még mindig nem alakult ki, mert voltak, akik csak az utolsó pillanatban döntöttek el, feljönnek velünk! Vasárnap reggel, már Szászrégent is elhagytuk, mikor a réten álló karóra előttünk szállt le egy ragadozó madár. Megérkeztek, jelezte! Ezután Istenszéke fölött - bár közel-távol semmi felleg - egy felhőpamacs, mintha arcot formázott volna, majd később átalakult egy halomról felszálló, vagy arra aláereszkedő Turullá! 11 óra táján indultunk fel a rétre, ahol majd tábort verünk. Jó 20 kilós hátizsákom igen nehézzé tette számomra a három órás utat, bár többször is megálltunk pihenni. De hát nem szokta a cigány a szántást! Isten segítségével azonban felértem én is, mint mindannyian, bár nekik sem volt könnyebb a feljutás, mindenkinek maxi csomag jutott! A réten első dolgunk a sátrak felállítása volt. Mihelyst befejeztük, elsötétedett az ég, majd hatalmas eső zúdult a nyakunkba. Ámbár akkor már a félig szétszedett faházban álltunk. Itt beszélgettünk az előttünk fenn lévő csoporttal is, kik azután vezetőnkkel mentek le. Ekkor derült ki az is, hogy éppen tizenketten leszünk, 6 férfi, 6 nő. Fél öt körül, mikor a visszamenő csapat már jócskán lenn járhatott, megjelent először egy, majd még egy hegyi-pásztor kutya, s kisvártatva megjelent a juhnyáj is! Egy öreg és egy gyermek volt velük, s egy terelő puli, vagy pumi. Ekkor még bőven jött az áldás, bár az égszakadáshoz képest már csendesebben. Mire a bárányok elvonultak, a nap is kisütött, és a sátram is jól vizsgázott, még csak át sem nedvesedett belül. Este hét felé dobogást hallottunk, majd meg is jelentek a lovak. 21 ló, köztük 4 kiscsikó! A táltos megjelent köztünk! Másnap egy újabb kiscsikóval gyarapodott a ménes, ámbátor nem újszülött benyomását keltette, s előző nap sem láttuk vemhesnek egyiket sem, bár elég közről megszemlélhettük őket, két lépés-

nyire még a legfélénkebbek is közel engedtek minket. Azt is tudni lehetett, hogy a lovak általában meg sem jelennek, ha a réten ember van, de ritkán így is átvonulnak. Az azonban, a helyiek szerint, teljesen egyedülálló, hogy ilyenkor a réten éjszakázzanak, s még kivételesebb, hogy velünk is maradtak mindvégig, csak délutánonként mentek el vízre, ám néhány óra múlva vissza is tértek, s minden éjjel és reggel a réten érte őket, sokszor szinte a sátrak között. Imola azt mondta, én hívtam oda a lovakat! Talán igaza is van, hiszen kerestem a táltossal a kapcsolatot, szerettem volna vele találkozni. Ma már meggyőződésem, hogy találkoztunk a táltossal, aki, a lovak képében, végig velünk volt!

Hozzá tartozik az igazsághoz, volt köztük egy sunyi is, egyik nőtagunkat meg is csípte. Ennek történetét majd ő meséli el! Nem volt igazi harapás, de a bal felkarján nagy bevérzés keletkezett, és kissé fájdalmas is volt. Hja a mi bőrünk nem lóbőr!

Visszatérvén a vasárnaphoz. Vacsora után dobolást tartottunk, hisz végül is táltos-dobolásról szólt a tábor!

Én ugyan a hagyományban nemigen tudok doboló táltosokról, ezt azonban másutt tárgyalom. Amúgy, bármilyen, jó szándékú és működő gyakorlattal hajlandó vagyok együttműködni, ha az segíthet a világ jobbításában, s ha az isteni rendet segíti valósulni!

A doboláshoz körbe álltunk, a koronát középre helyeztem. Utána derengett csak fel bennünk, így a tizenharmadikat is megidéztük, Jézus Krisztus is közöttünk volt! De ha az ő nevében akár ketten is összegyűlnek, Ő ott van!

Mind turulunk (valószínűleg kánya, vagy vércse), mind hollónk (Mátyás és a pálosok madara!) lett, s ezek a madarak is mindennap megjelentek felettünk.

Imola már első nap javasolta, hogy aki a segítő állatát szeretné meglátni, keressen egy kézbe illő követ, mely megszólítja őt, s majd e kő segít a látomásban. Én, részint, mert álomban a táltosló apámnak mondta magát, így magam is ló vagyok, részint, mert hiszem hogy minden állat a segítőm is, nem keresgéltem követ. Azonban, mikor a rét felső részén nőtt bükkfa mellett álltam, Imola a hátát nekivetve, Gábor a kezével nekitámaszkodva révedezett a fa más oldalain, a szemem sarkából azt láttam, valami ugrálva, gurul mellém. Mikor a

szándalomnak ütődött, lehajoltam, és egy 3x5 cm-es, kb. 2 cm vastag, alul teljesen lapos, felül kissé háztetőszerűen domborodó követ találtam ott. Az alja jó 1 cm mélyen még az előbb is a földben lehetett, hiszen fekete, nedves és földes volt, míg a teteje száraz, szürkésfehér. Közel-távol senki, aki idedobhatta, gördíthette volna! Felvettem, s zsebre tettem, bár segítőállatot továbbra sem akartam vele keresni. A ház alakzat azonban, lévén hogy Gödemesterházáról indultunk fel, elgondolkodtató, és később még jelentősége lesz!

Hétfőn, ismét eső után, Ági egy szarvas alakját látta kibontakozni füstből és párából, mely még vissza is fordult felé!

Kedden dél körül indultunk a Zászpás (Zespezel) csúcsra. Ez ugyan csak két órás út volt, és hátizsák nélkül, de meredekebben, és sziklák közt kapaszkodva kellett előrejutnunk. Fenn majdnem két órát töltöttünk. Dobolás után tettem a szert, s mint az a pár perces videofelvételről hallható, imígyen kezdtem:

Héjjjeeee...jjja! Héjjjeeee...jjja
 Hegyek Öregapja, Táltos Fiad szólít!
 Héjjjeeee...jjja! Héjjjeeee...jjja
 Táltos Lovak Öregje, Táltos Fiad szólít!
 Héjjjeeee...jjja! Héjjjeeee...jjja
 Nagynevű Őseink, Táltos Királyaink, Táltosok,
 Gyógyítók, és minden Uraink!
 Én, a Ti Fiatok, mostan szólítalak!
 Héjjjeeee...jjja! Héjjjeeee...jjja
 Gyertek, segítsetek! Hogy felnövekedjünk!
 Gyertek, segítsetek! Nyomtokba léphessünk!
 Népünk emelkedjék! A világ gyógyuljon!
 Ehhez rajtunk, szellemünkön, (által) szellemetek
 erőt adjon!
 Héjjjeeee...jjja! Héjjjeeee...jjja
 Tiszta szeretetfény bennünk szétáradjon!
 Mindannyiunknak is nagy tisztulást hozzon!
 Héjjjeeee...jjja! Héjjjeeee...jjja

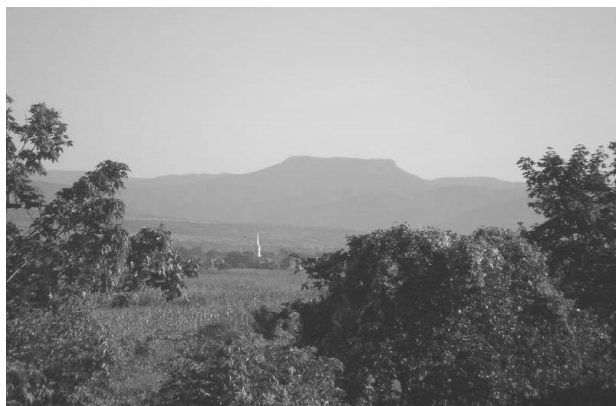
Lefelé induláskor a zsebembe nyúltam, és a követ elhelyeztem a csúcs végére. Ez a házikó lett a szellemi, lelki otthonunk jelképe, s így KŐTődünk a továbbiakban e helyhez.

Igen különös volt a pillangók viselkedése is. Többünk testén, kezén napoztak, s a mozgás sem zavarta őket, például Robi a kezéről a fejére sé táltatta át egyiküket!

Még meg kell említenem 24-én délutáni találkozást Hubával és Anikóval, valamint Maszattal a pulival.

A hazaúton Szerda este, a kocsiban, már Marosvásárhelynél, bár a klíma nem ment, s ablak sem volt nyitva, kis örvényszerű légmozgást éreztem. Ekkor búcsúztak el tőlünk, akik eddig velünk voltak. Sajnos, bár nem véletlenül, Gábor kivételével mindenki más aludt, ő azonban a vezetéssel volt elfoglalva.

Amúgy ide tartozik az is, hogy mikor hetek múlva, Péteréknél összejöttünk, Imola, s Robi velem szemben ülve egyszerre mondták: látom az aurádat! Hát igen! Aki bennem van, kivel igyekezem jól együttműködni, illetve Neki átadni a vezetést, kicsit nagyobb nálam, így „kilóg” belőlem, és Ő fényes! Na, Őt látták! De ők, voltak kik látták, nekik mutatkozott meg! És itt a lényeg, nem én vagyok fontos e történetben (sem)!

Istenszéke távolról

Kilátás Istenszékéről (Távolban a Havasok)

Istenszéke

Gödemesterháza

Zászpási kilátás